

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Γαβριήλ, ξέντησε στὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα. Ὁ ναύαρχος Κολινὸν διέκοψε ὁ ἴδιος τὸν ἐπανορθωτικὸ αὐτὸ ἔργο, πηγαίνοντας νὰ τοῦ ἀναγγεῖλαι, ὅτι μιὰ ξφοδος πὺν ἔκαναν οἱ Ἰσπανοὶ τὸ μεσημέρι, εἶχε ἀποκρουσθεὶ ἠρωϊκὰ καὶ μὲ μεγάλες ἀπώλειες γιὰ τοὺς ἔχθρους. Φοβόταν ὁμοῦ μῆπως ἐπιτεθοῦν πάλι καὶ τὴν ἄλλη μέρα καὶ γι' αὐτὸ εἶχε πάει νὰ τὸν συμβουλευθῆ.

Ὁ Γαβριήλ, πήδησε ἀμέσως ἀπ' τὸ κρεβάτι του καὶ εἶπε στὸ ναύαρχο :

— Ἐπιτρέψατέ μου, κύριε ναύαρχε, νὰ πῶ μιὰ στιγμὴ μὰ λέξι στὸν ὑποκόμη μου καὶ εἶμαι στὰς διαταγὰς σας ὁλόκληρος.

— Μπορεῖτε νὰ κάνετε, ὅτι θέλετε, κύριε ὑποκόμη ντ' Ἐξμές, ἀπάντησε ὁ ναύαρχος. Εἰσθε ὁ ἀνώτερος ἀπ' ὅλους στὸ Σαιν Κεντέν, ὄχι μόνο γιὰ ἀντιπροσωπεύετε τὸν βασιλέα, ἀλλὰ καὶ γιὰ εἶστε σώσατε τὴν πόλι, στὴν ὁποία αὐτὴ τὴ στιγμὴ θὰ κινιῖται ἡ Ἰσπανικὴ σημαία.

Ὁ Γαβριήλ ἀνοῖξε τότε τὴν πόρτα καὶ φώναξε τὸ Μαρτέν Γκέρο. Ἀμέσως ὁ Ἀρνὸ ντὺ Τιλ παρουσιάστηκε.

— Γενναίε μου Μαρτέν, τοῦ εἶπε ὁ Γαβριήλ, παίρνοντας τὸν παρὰμέρα, σοῦ εἶπα χθές, ὅτι στὸ ἔξῃς θὰ ἔχω τὴν ἴδια ἐκτίμησι τόσο στὴν ἀφοσίωσί σου, ὅσο καὶ στὴν ἀντιλήψί σου. Τώρα θὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω. Θὰ πᾶς ἀμέσως στὸ πρόχειρο νοσοκομεῖο τοῦ προσαστεῖο ντ' Ἰλ. Ἐκεῖ, θὰ ζητήσης, ὄχι τὴν Ἀρτέμιδα ντὲ Κάστρο, ἀλλὰ τὴν ἠγοιμένη τὸν Βενεδικτιανόν, τὴ σεβαστὴ μητέρα Μόνικα, καὶ θὰ τὴν παρακαλέσης νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀδελφὴ Εὐλόγημένη, ἀκούς ; τὴν ἀδελφὴ Εὐλόγημένη, ὅτι ὁ ὑποκόμης ντ' Ἐξμές, ἀπεσταλμένος τοῦ βασιλέως στὸ Σαιν Κεντέν, θὰ βρισκεται κοντὰ τῆς σὲ μιὰ ὥρα κ' ὅτι τὴν ἐξορᾶζει νὰ τὸν περιμένη. Γιατὶ, καθὼς βλέπετε, ὁ ναύαρχος Κολινὸν θὰ μὲ κρατήσῃ ἐδῶ ἀρκετὴ ὥρα. Πήγαινε λοιπὸν κ' ἄς μᾶθει ἡ ἀγαπημένη μου, ὅτι ἡ καρδιά μου εἶνε μαζὶ τῆς...

— Θὰ τὸ μάθει, ἐξοχότητε, εἶπε ὁ Ἀρνὸ κ' ἔφυγε ἀμέσως βιαστικῶς.

Διευθύνθηκε ἀμέσως πρὸς τὸ νοσοκομεῖο τοῦ προσαστεῖο ντ' Ἰλ, ὅπου δὲν ἄργησε ν' ἀνακαλύψῃ τὴ μητέρα Μόνικα.

— Ἄχ, μήτερο μου, τῆς εἶπε, πλησιάζοντας τὴν, πόσο εἶμαι εὐτυχομένος πὺν σὰς βρισκῶ ἐπὶ τέλους. Ὁ φτωχὸς μου κύριος θὰ λιπόταν τόσο ἂν δὲν παρόρθωνα νὰ ἐκτελέσω τὴν παραγγελία πὺν μὸς ἀνέθεσε γιὰ σὰς καὶ πρὸ πάντων γιὰ τὴ δούκισσα ντὲ Κάστρο.

— Πῶς εἶστε λοιπὸν ; φίλε μου, καὶ ἐκ μέρους τίνος ἔρχεστε ; ρώτησε ἡ ἠγοιμένη, ξαφνιασμένη καὶ λιτμημένη συγχρόνως, γιὰτὶ ἔβλεπε ὅτι ὁ Γαβριήλ δὲν εἶχε κρατήσῃ τὴ μυστικότητα πὺν τοῦ συνέστησε.

— Ἐρχομαι ἐκ μέρους τοῦ ὑποκόμητος ντ' Ἐξμές, ἀπάντησε ὁ ψευτο—Μαρτέν Γκέρο, προσποιούμενος τὸν ἀπλοῦκό. Ἐλπίζω πὺν θὰ ξέρετε τὸν ὑποκόμητα ντ' Ἐξμές... Ὅλη ἡ πόλις δὲ μιλάει παρὰ γι' αὐτόν...

— Ναι, ἀπάντησε ἡ ἠγοιμένη. Ξέρω τὸν σὸντήρα ὁλων μας καὶ ἔχω προσεγγίσει πολὺ γι' αὐτόν. Τὸν εἶδα μάλιστα χθὲς καὶ ἔλαβα, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσί του, νὰ τὸν ξαναἰδῶ καὶ σήμερα.

— Μὰ ὀθὴ ὁ ἄξιος κύριός μου, θὰ ὀθῆ ! ἀπάντησε ὁ ψευτο—Μαρτέν. Ὁ ὁ ναύαρχος Κολινὸν τὸν κρατᾶει αὐτὴ τὴν ὥρα κοντὰ του καὶ ἐπειδὴ θὰ τὸν περιμένετε, μ' ἔστειλε ἐμένα σὲ σὰς καὶ στὴν κυρία ντὲ Κάστρο. Μὴν ξαφνιαζέστε, μήτερο μου, πὺν ξέρω καὶ πὺν προσέφυγε αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ἡ πίστις μου κ' ἡ ἀφοσίωσίς μου, τίς ὁποῖες ἔκατο φορές ἔχει δοκιμάσει, ἐπατρεῖται στὸν κύριό μου νὰ μὸς ἐπιλυθεῖται τὰ πάντα καὶ νὰ μὴν ἔχη μυστικὰ ἀπὸ μένα...

— Ὠραία ! Ὠραία ! ἔκανε χαμογελώντας ἡ μητῆρ Μόνικα. Ὡστε ὁ κ. ντ' Ἐξμές θὰ ὀθῆ. Καλῶς νὰ ὀθῆ ! Ἡ ἀδελφὴ Εὐλόγημένη πρὸ πάντων ἀνυπομονεῖ νὰ τὸν ἰδῆ, γιὰ νὰ μᾶθει νέα ἀπ' αὐτόν γιὰ τὸ βασιλέα πατέρα τῆς...

— Ἐ !... Ἐ !... ἔκανε ὁ Ἀρνὸ, γελώντας πονηρὰ. Μοῦ φαίνεται πὺν ὁ βασιλεὺς τὸν ἔστειλε στὸ Σαιν Κεντέν καὶ ὄχι στὴν κόρη του.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε ; ρώτησε ἡ ἠγοιμένη ξαφνιασμένη.

— Θέλω νὰ πῶ, μήτερο μου, ὅτι ἐγὼ πὺν ἀγαπᾶ τὸν ὑποκόμητα

ντ' Ἐξμές σὰν ἀφέντη καὶ σὰν ἀδελφὸ, ἐκλήθητομα κάπως βλέποντας μιὰ ἀγία καὶ ἀξιοσεβαστὴ γυναῖκα, σὰν κ' ἑοῦς, νὰ ἀνακατιῖται στὸς ἔρωτες τοῦ κυρίου μου καὶ τῆς Ἀρτέμιδος ντὲ Κάστρο...

— Στὺς ἔρωτες τῆς Ἀρτέμιδος ντὲ Κάστρο ! φώναξε ἡ ἠγοιμένη φοβισμένη.

— Ἐ ! βέβαια, ἔκανε ὁ ἀπατεὸν. Ἀσφαλῶς ἡ ὑψηλοτάτη θὰ τοὺς ἔχη ἐμπιστευθεὶ σὲ σὰς πὺν εἶστε ἡ πραγματικὴ τῆς μητέρα κ' ἡ μόνη τῆς φίλη.

— Μοῦ μίλησε βέβαια γιὰ τοὺς κρυφοὺς πόνους τῆς καρδιάς τῆς, εἶπε ἡ ἠγοιμένη. Μὰ ὅτε τ' ὄνομα τοῦ ὑποκόμητος μὸς ἀνέφερε ποτέ, ὅτε τίποτε ἄλλο μὸς εἶπε σχετικῶς.

— Ναι, ναι, ἀρνείστε ἀπὸ μετριοφροσύνη, εἶπε ὁ Ἀρνὸ, κουνώντας τὸ κεφάλι του. Ἐγὼ ὁμοῦς βρισκῶ τὴ συμμετοφῶρά σας πολὺ καλὴ καὶ σὰς εἶμαι, γιὰ λογαριασμὸ τοῦ κυρίου μου, εὐγνώμων. Φέρεστε πολὺ θαρραλέα ! Μολοντὶ ξέρετε ὅτι ὁ βασιλεὺς ἀντιτίθεται στὴν ἔνωσι τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ κυρίου μου, ἀμνησχεῖται τὴν ὀργὴ του καὶ τοὺς εὐνοεῖτε. Αὐτὸ πὺν κάνετε, εἶνε ὑπέροχο, θεῖο !

— Θεέ μου ! μῆπως μόνο νὰ πῆ, ἐνώνοντας τὰ χέρια τῆς ἀπὸ ἐκκληξί καὶ φόβο ἡ ἠγοιμένη. Θεέ μου ! τ' ὄνομά μου ἀνακατεμένο σ' αὐτὰ τὰ σκάνδαλα ! Φοῖρη !

— Σωπάστε ! εἶπε ὁ Ἀρνὸ. Βλέπω ἐκεῖ κάτω τὸν κύριό μου, ὁ ὁποῖος ἔρχεται νὰ σὰς εὐχαριστήσῃ καὶ μόνος του γιὰ τὴ μεσολάβησί σας καὶ νὰ σὰς παρακαλέσῃ — ἡ ἀνυπόμονοι, ἀλήθεια, πὺν εἶνε αὐτοὶ οἱ νέοι ! — νὰ τὸν διευκολύνετε νὰ συναντήσῃ καὶ πάλι τὴν ἀγαπημένη του.

Ὁ Γαβριήλ, εἶχε φτάσει πράγματι λαχναρισμένος. Μὰ πρὶν πλησιάσει, ἡ ἠγοιμένη τὸν στοματίσσε μὲ μιὰ κίνησι καὶ τοῦ εἶπε αἰσθηρὰ καὶ μ' ἀξιοπρέπεια :

— Ὅτε ἕνα βῆμα περισσότερο, ὅτε μὰ λέξι, κύριε ὑποκόμη ! Ξέρω πὺν καλὰ γιὰ πὺν λόγῳ θέλετε νὰ προσεγγίσετε τὴν ἐξοχωτάτη Ἀρτέμιδα ντὲ Κάστρο. Μὴ ἐλπίζετε λοιπὸν ὅτι θὰ σὰς διευκολύνω σὲ μέλλον στὰ σχέδιά σας, πὺν εἶνε, καθὼς φοβοῦμαι, ἀνάξια ἐνὸς εὐγενετοῦ. Καὶ ὄχι μόνο δὲν πρέτει καὶ δὲν θέλω νὰ σὰς ἀκούσω πειὰ, ἀλλὰ θὰ ἐξασκήσω ὅλη μου τὴν ἐξουσία, γιὰ νὰ μὴν μπορέσῃ ἡ Ἀρτέμις νὰ σὰς δῆ καὶ νὰ σὰς συναντήσῃ εἶτε σὲ ἐντευκτήριο τοῦ μοναστηρίου, εἶτε στὰ χειρουργεῖα. Εἶνε ἐλεύθερη, τὸ ξέρω, γιὰτὶ δὲν ἔχει γίνει ἐπιστήμιως μοναχὴ, μὰ ὅσο θέλει νὰ μὴν σὲν τὸν μοναστήρι μας, ἡ προστασία μου θὰ διαφυλάξῃ τὴν τιμὴ τῆς καὶ τὴν ὑπόληψί τῆς.

Καὶ ἀρῶν εἶτε τὰ λόγια αὐτὰ, ἡ ἠγοιμένη χαμῆρτησε μὲ βῆρος ψυχρὸ τὸ Γαβριήλ κ' ἀπομακρύνθηκε, χωρὶς νὰ θελήσῃ ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησί του.

— Τί σημαίνουν ὅλ' αὐτὰ ; ρώτησε ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ στιγμὴ καταπληξέως ὁ Γαβριήλ τὸν ψευτο—ὑποκόμη του.

— Ὅ, τι ξέρετε σεῖς, ξέρω κ' ἐγὼ, ἐξοχωτάτε, ἀπάντησε ὁ Ἀρνὸ, κρυβοντας τὴν ἐνδόμυχη χαρὰ του μὲ μιὰ μάσκα ἀπογνώσεως. Ἡ κυρία ἠγοιμένη μὲ δάχτυκε πολὺ ἀσχημα καὶ μὸς εἶπε, ὅτι δὲν ἀγνοοῦσε κανένα ἀπὸ τὰ σχέδιά σας καὶ ὅτι ἡ κυρία Ἀρτεμῖς δὲν σὰς ἀγαπᾶ πειὰ !

— Ἡ Ἀρτεμῖς δὲν μ' ἀγαπᾶ πειὰ ! φώναξε ὁ Γαβριήλ χλωμιάζοντας. Ἀλλοῖμονο ! Ἀλλοῖμονο ! ἴσως εἶνε καλύτερα ἔτσι. Ὡστόσο θέλω νὰ τὴν δῶ ἀκόμα καὶ νὰ τῆς ἀποδείξω ὅτι δὲν εἶμαι ἀπέναντί τῆς. Πρέπει, Μαρτέν Γκέρο, νὰ μὲ βοηθήσῃς γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ὑπερτάτη αὐτῆ συνάντησι.

— Ὁ ἐξοχώτατος ξέρε, ἀπάντησε ταπεινὰ ὁ Ἀρνὸ, πόσο εἶμαι ἀφοσιωμένος κ' ὅτι τὴν ὑπακούω, ὅπως ὑπακούει τὸ χερί σὲ μιὰν ἀνώτερο. Θὰ καταβάλω κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ πραγματοποιηθῆ ἡ συνάντησι αὐτῆ.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωί—πρωί, βγήκε δῖθεν γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ τοῦ κυρίου του. Κι' ὁ Γαβριήλ ἄλλοστε ὁ ἴδιος ἄφησε τὸ ναύαρχο Κολινὸν καὶ τῆς νὰ συγκεντρωσθῇ πληροφορίες γιὰ τὴν Ἀρτέμιδα. Μὰ κατὰ τίς δέκα ἡ ὥρα, ὁ ἔχθρος ἐπεχείρησε μιὰ λυσσαλέα ἐφοδο κ' ἀναγκάστηκε νὰ ξαναγυρίσῃ στὰ τείχη, ὅπου ἔκανε θανάτου ἀνδρείας καὶ σινετέλεσε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο στὴν ἀπόκρουσί τῆς.

XXXII

ΜΙΑ ΓΕΝΝΑΙΑ ΚΑΡΑΙΑ

Ὁ Γαβριήλ ξαναγυρίσσε ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι, συντριμμένος ἀπὸ κόπ-

Η ΞΕΝΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ἡ Γαλλίς συγγραφεῖς Ἰουλιέττα Λαμπέρ—Ἀδάμ.

ρασι, μαζί με τον ναύαρχο Κολινού, όταν δυο πολίτες, καθώς προσέ-
ρασαν πλάι τους κουεντιάζοντας, πρόφεραν το όνομα της αδελφής
Ευλογημένης. 'Ο ήρωας μας άφησε άμείσως τόν ναύαρχο και τρέχον-
τας προς τούς δυο αυτούς πολίτες, τούς ρώτησε αν ήξεραν πού βρι-
σκόταν αυτή, για την οποία είχαν μιλήσει.

— 'Ω Θεέ μου! 'Οχι, κύριε ύπακόμη, δεν ξέρουμε, του άπάν-
τησε ό ένας άπ' αυτούς, ό οποίος δεν ήταν άλλος άπό τόν γενναίο ύ-
φαντή Ζάν Πεκουά. 'Ακριβώς μιλούσαμε γι' αυτή με τόν σύντροφό
μου κι' άνησυχούσαμε για λογαριασμό της, γιατί δεν είδαμε καθόλου
σίμερα την ευγενεικιά και γενναία αυτή κόρη, ή οποία άλλοτε βρι-
σκόταν πάντα πλάι στους πληγωμένους. 'Ανησυχούσαμε μήπως εινε
άρρωστη. 'Ωστόσο, θά τόν μάθουμε αυτό αύριο βράδυ, πού έχει σει-
ρά νά εινε της ύπηρεσίας στα νοσοκομεία.

— Ευχαριστώ, φίλε μου, ευχαριστώ, ειπε ό Γαβριήλ, σφιγγοντας
θερμά τόν χέρι τού ύφαντή πού ξαφνιασθηκε για μία τέτοια τιμή.

'Ο ναύαρχος Κολινού ειχε άκούσει τά λόγια τού Πεκουά κι' ειχε
προσέξει τή χαρά τού Γαβριήλ. 'Ωστόσο, όταν ό τελευταίος τόν αν-
άντησε και πάλι, δεν τού ειπε τίποτε. Μά όταν ξαναγύρισαν στο
φρουραρχείο και βρέθηκαν μόνι στο γραφείο τού ναυάρχου, ό Κο-
λινού τού ειπε χαμογελώντας γλυκά :

— Βλέπω, αγαπητέ μου φίλε, ότι αισθάνεσθε ζωηρό ενδιαφέρον
για την αδελφή Ευλογημένη.

— Αισθάνομαι τόν ίδιο ενδιαφέρον πού νιώθει γι' αυτή κι' ό
λος ό άλλος κόσμος εδώ, άπάντησε ό Γαβριήλ κοκκινίζοντας για
τό ψέμμα του. Θυμιάζω την απουσία της και τόν ήρωισμό
της.

— Γιατί θέλετε νά με ξεγελάσετε, φίλε μου ; ειπε ό ναύα-
ρχος με κάποια πικρία. Τόση λοιπόν εινε ή εμπιστοσύνη σας σέ
μένα, ώστε μου λέτε ψέμματα ;

— Τί !... κύριε ναύαρχε... τραύισε ό Γαβριήλ, χάνοντάς τα
άκόμα περισσότερο. Τί σάς έκανα νά υποθέσετε πώς...

— Τό ότι ή αδελφή Ευλογημένη δεν εινε άλλη άπό την 'Αρ-
τέμιδα ντε Κάστρο, την οποία άγαπάτε...

— Πώς ; Τό ξέρετε ; φώναξε ό Γαβριήλ κατάπληκτος.

— Πώς νά μίν τόν ξέρο, άπάντησε ό ναύαρχος, άφού ό κον-
τόσταυλος Μονμορανόσ εινε θείος μου ; 'Υπάρχει γι' αυτόν τί-
ποτε κωφό στην Αϊύή ; 'Η 'Αρτεμις τού Πουατιέ ειπε τόν αυτί
τού βασιλέως και ό κοντόσταυλος ή καρδιά της 'Αρτέμιδος. 'Ε-
πειδή, καθώς φαίνεται, άπό την ύπόθεσι αυτή έξαρτόνται με-
γάλα συμφέροντα της οικογενείας μας, ειδοποιήθηκα άπό την
άρχη νά προσέξω, για νά βοηθήσω τόν κοντόσταυλο στα σχέδια
του. Την ίδια μέρα πού μπήκα στο Σαιν Κεντιν για νά τόν ύ-
περασίσω ή νά πεθάνω, έφτασε έπιεγόντως ένας άγγελιοφό-
ρος άπ' τόν θείο μου. 'Ο άγγελιοφόρος αυτός δεν έρχόταν, κα-
θώς θά νομίζετε, νά με πληροφορήσει για τίς κινήσεις τού έρ-
χθού και για τά στρατιωτικά σχέδια τού κοντοσταυλου. 'Οχι !
δεν έρχόταν γι' αυτό. Είχε διατρέξει χίλιους κινδύνους για νά
ρθή νά με πληροφορήσει, ότι στο μοναστήρι τών Βενεδικτινών
τού Σαιν Κεντιν βρισκόταν ή 'Αρτεμις ντε Κάστρο, την οποία
έσπερε νά έπιβλέπω σέ κάθε της βήμα, Χθές πάλι, ένας Φλα-
μανδός, έξαγορασιμένος με χρυσάρι άπό τόν αχμάλωτο τών
'Ισπανών κοντόσταυλο, με ζήτησε νά με δη στη μικρή πόλη τού
Βερού. Σκέφτηκα ότι θά ερχόταν εκ μέρους τού θείου μου νά
μού συστήση ν' αναπαρήσω και νά προσπαθήσω νά λαμπρίνω
πάλι τή δόξα τών Μονμορανόσ, την οποία άμαύρωσε ή κατα-
στροφή τού κοντοσταυλου στον 'Αγιο Λαυρέντιο ή άλλοιώς νά
πεθάνω πολεμώντας. 'Οχι, όχι, φίλε μου ! 'Ο άγγελιοφόρος δεν
έρχόταν νά μου πη τά μεγάλα αυτά λόγια πού έμψυχόνουν ! 'Ο
άνθρωπος αυτός έρχόταν άπλούστατα νά μου αναγγείλη, ότι ό
ύπακόμη ντ' 'Εξιμέ; άγαπά την 'Αρτέμιδα ντε Κάστρο, πού
εινε άρραβωνιασμένη με τόν έξάδελφό μου Φραγκίσκο και ότι ή έννο-
σίς της μαζί σας θά ζήμιονε τριμερά τόν συμφέροντα τού θείου μου.

'Ερχόταν νά μου συστήση εκ μέρους τού νά κάνω, ότι μπορώ, για
νά μη την ξαναβήθε, νά σάς χωρίσω άπ' αυτήν για πάντα.

'Ο ναύαρχος Κολινού ειπε τά λόγια αυτά με πικρία και με θλίψη...
Μά ό Γαβριήλ τόν παρεξήγησε και νομίζοντας, ότι πραγματικά εύ-
νοουσε τόν κοντόσταυλο στα σχέδια του, τού ειπε, συγκρατώντας με
δυσκολία την όργή του :

— 'Ωστε σεις, κύριε, με καταγγείλατε στην ήγουμένη τών Βενε-
δικτινών, για νά συμμορφωθήτε με τίς διαταγές τού θείου σας ;

— Σωπάστε, νέε μου ! φώναξε ό ναύαρχος με περηφάνεια. Μά
σάς συχωρώ —επρόσθεσε με γλυκύτητα— γιατί τόν πάθος σας σάς
τυφλώνει και δεν γνωρίζετε άκόμα καλά τόν ναύαρχο Κολινού.

('Ακολουθεί)

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Κανέναν άλλος δεν μπορεί νά μου κάνει κακό, εκτός άπό τόν έ-
διο τόν έναντό μου. 'Η αίτια όποιουδήποτε ζήμιας πού ύφί-
σταμαι, ύπάρχει εντός μου και ουδέποτε πάσχω πραγματι-
κά, παρ' ό μόνάκι άπ' τά δικά μου σφάλματα.

'Αγιος Βερνάρδος.

— Πολλές φορές ή δυστυχία, όταν την άντιμετωπίζει
κανείς ψύχραιμα, μετατρέπεται προς τόν συμφέρον μας και ή
μεγάλης συμφέρες άνοίγουν τόν δρόμο για πού μεγάλης έπι-
τυχίας. Σενεκάς.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ
ΤΟ ΓΙΑΣΜΑΚΙ

(Τού ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ)

'Εκλεες την προσοχή σου,
Δεισοδομώνα, άπόψε βράδυ;
ΣΑΙΞΠΗΡ

Η ΑΔΕΛΦΗ :

Τί πάθατε, αδελφάκια, και σκοτίζε
έννοια τά μέταπά σας τά σκυφτά;
Γιατί σάν νεκροκάντιλο φωτίζει
τόν όφθαλμό σας άγρια ή ματιά;
Γιατί έχετε άπλωμένο τόν ζωνάρι
και τρεις μισοτραβήξατε φορές
την κάμα με τόν χέρι άπ' τόν φρεγάρι
κι' άστράφανε λεπίδες κοφτερές;

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ :

Είχεσ σκομένο άπόψε τόν γιασμάκι σου ! Είν' αλήθεια;

Η ΑΔΕΛΦΗ :

'Αδελφία μου, γυρνούσα άπ' τόν λουτρό μου,
άφέντες μου, στ' αλήθεια άπ' τόν λουτρό
κι' έκρυβα άπό γκαουό τόν πρόσωπό μου
κι' άπό μάτι άρβανίτικο, κακό.
'Ημοινα μέσ' στη' σέδια καθισμένη,
ιά όταν περνούσα μπρός άπ' τόν τζαμί,
πλήξι ειχεν ό καρφός, νουτιά καμμένη,
κι' άνοιξε τόν γιασμάκι μου στιγμή.

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ :

Την ώρα αυτή ποιός πέρναγε με πράσινο καρφάν;

Η ΑΔΕΛΦΗ :

Μπορεί νά πέρνας... Ναι... δε λέγω τ' όχι,
ιά πρόσωπο δεν είδε, ούτε μαλλί...
Τί κρυφολέτε, αδελφία μου, στην κόχη,
ό ένας στον άλλον, τί κρυφομίλει;
Άμα γυφεύετε, αμα ! στην ψυχή σας !
'Αδελφία μου, δε μ' έχει 'δει ψυχή.
'Ελεος ! Θά σκοτώσατε την αδελφή σας,
ιά άδύναμη γυναίκα, μοναχή;

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ :

'Ο ήλιος πολύ κόκκινος βασιλεφεν άπόψε !

Η ΑΔΕΛΦΗ :

'Ελεος, αδελφία !... 'Αν φταίγω νά μη ζήσω !...
Τέσσερες νιώθω, Θεέ μου, μαχαριές !
'Ω, μη ! τά γονάτά σας νά φιλήσω !...
Τ' άσπρο λινί μου, πάει, κι' ό φερεντζές !
Πιάστε τά χέρια πού αίμα στάζουν μόνη
δέ με βαστούν τά πόδια μου άλλο πειά !
Τόν μαύρο τού γιασμάκι τώρα άπλώνει
ό Χάρος στη στυμένη μου ματιά.

Ο ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ :

Αυτό δε θά μπορέσ ποτέ τώρα νά τόν σπρώξω !

ΦΕΓΓΑΡΑΚΙ

Per amica silentia lunae,
ΒΙΡΓΙΛΙΟΣ

'Ηταν ξαστεριά ή σελήνη καθ'εφάρτιζονταν στο κήμα.
Κι' ή σουλάνα ειχε άνεδάσι τόν καρφό τόν σιερό
για νά πάρη λίγο άγέρα και θωρούσε τόν νερό
πού τριγύρω στα νησάκια τ' άργυρό του κένταε νήμα.

Ξαφνω πέφτει άπό τόν χέρι τόν λαγούτο της θρηνώνας;
άφουγκράζεται ένας χτύπος τή βουβή ταράξι ήχώ.
Τουχοκόζικο μήν ειπε πού γυρτζει άπό την Κω,
μ' άπιστο κοιτά την 'Ασπρη Θάλασσαν άφοχτωπώντας;

Μή θαλασσοπούλια μαύρα πού στα κύματα βουτιόνε,
και διαμάντι άπ' τά φτερά τους ζετινάζου τόν νερά;
Μή σφριζόνε τά τζίννια στ' άστρα και τή λαμπέρα
και τών κίστρων τ' άκορτίγια μέσ' στη θάλασσα γυφμενούνε;

Τή γαλήνη ποιός ταράζει έτσι δίπλα στο σαρά;
Δέν εινε θαλασσοπούλια πού στα κύματα γυφνούν.
μήτε πέτρες άπό κίστρα μέσ' στη θάλασσα γυφμενούν,
μήτε με κοιπία και, πού άφρονίγητο γλιστρούει.

Μόνο σάκκι φουσκωμένο με παράξενο ένα σχήμα,
πού πικρά θρηγνούνε σούβει κι' ή σουλάνα και θωράει...
Λές και μοιάζει κάθε σάκκος άνθρωπος πού σαφταρεί...
Κι' ήταν ξαστεριά ή σελήνη καθ'εφάρτιζονταν στο κήμα.
Μεταφρ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ — ΞΕΝΑΚΗ